

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania J. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chrzanowie
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 sierpnia 2025 r.,
skargi ubezpieczonego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 1134/18,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 16 lutego 2023 r. oddalił apelację J. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 maja 2018 r. oddalającego wniesione przez niego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Chrzanowie z dnia 15 lutego 2017 r. odmawiającej wnioskodawcy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy. Orzeczenie to zostało wydane po ustaleniu, że J. M. nie utracił zdolności do wykonywania pracy, a zatem nie spełnia przesłanki z art. 17 ust. 2 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Odwołujący się wniósł do Sądu Najwyższego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem w całości prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 lutego 2023 r. w sprawie sygn. akt III AUa 1134/18.

W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to w szczególności art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ust. 2 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS przez przyjęcie, że J. M. nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy. Ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 379 pkt 4 k.p.c. w postaci nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, gdyż w składzie rozpoznającym sprawę brała udział jako przewodniczący składu jednoosobowego sędzia powołana na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (uchwała nr [...] z dnia [...] 2021), postanowieniem Prezydenta RP (nr [...] z dnia [...] 2022 r.), który to zarzut jest uzasadniony na podstawie treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA1-4110-1/20).

Ponadto odwołujący wskazał, że jednoosobowy skład Sądu na datę wydania wyroku był nieprawidłowy w myśl uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2023 r. w sprawie III PZP 6/22, mającej moc zasady prawnej, zgodnie z którą rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zys¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.) ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.) oraz postanowił nadać uchwale moc zasady prawnej i ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia.

Pełnomocnik odwołującego się w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podniosła również, że zmiana przepisów

ustawą zmieniającą z dnia 7 lipca 2023 r. dodała nowy przepis art. 367¹ k.p.c., który wszedł w życie w dniu 28 września 2023 r., jednocześnie uchylając art. 367 § 3 k.p.c., który przewidywał, że sąd rozpoznaje sprawę w składzie trzech sędziów. Nowy art. 367¹ k.p.c. spowodował, że większość spraw jest rozpoznawana przez jednego sędziego zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji, z wyjątkiem spraw wyraźnie w tym przepisie określonych, które są rozpoznawane w postępowaniu apelacyjnym w trzyosobowym składzie (z wyjątkiem wydania postanowienia, o którym mowa w art. 224 § 3 lub wyroku). Zgodnie z art. 32 ust. 1 nowelizacji z dnia 7 lipca 2023 r. postępowania wszczęte i nierozstrzygnięte przed dniem wejścia w życie art. 1 pkt 16, który dodał art. 367¹ k.p.c., przed 28 września 2023 r. są rozpatrywane przez sąd w składzie zgodnym z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego w nowym brzmieniu. Jednak, jeżeli przed datą wejścia w życie nowelizacji z dnia 7 lipca 2023 r. rozprawa została zakończona, sąd rozpoznaje sprawę w składzie zgodnym z dotychczasowymi przepisami. W niniejszej sprawie natomiast mamy do czynienia z zakończeniem sprawy przed wejściem w życie przepisów zmieniających i obowiązkiem zastosowania zasady prawnej przyjętej przez Sąd Najwyższy w dniu 26 kwietnia 2023 r. w sprawie III PZP 6/22.

Naruszenie przepisów postępowania – zdaniem skarżącego – obejmowało też art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że uzyskane dowody w sprawie w postaci opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii - traumatologii są wystarczające do wydania orzeczenia w sprawie, mimo że nie odnosiły się do stanowiska pracy odwołującego.

Wobec przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie na rzecz odwołującego się od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia. Podniósł również, że od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie nie została wniesiona skarga kasacyjna na skutek odmowy Pełnomocnika Terenowego Rzecznika Spraw Obywatelskich w Katowicach (w sprawie o sygn. [...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich profesjonalnych oczekiwań (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2021 r., II CNP 18/20, Legalis nr 2537745).

Przepis art. 424⁵ k.p.c. określa tym samym szczególne wymagania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która to skarga - podobnie jak skarga kasacyjna - jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, co wiąże się z koniecznością spełnienia wysokich wymagań formalnych. Skarga powinna zawierać (art. 424⁵ § 1 k.p.c.):

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części;
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie;
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny;
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy;
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono na podstawie art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi;
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Do skargi - oprócz jej odpisów dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom - dołącza się dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego (art. 424⁵ § 2 k.p.c.). Wszystkie wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c., muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę. Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych warunków (postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, LEX nr 1107125; 9 września 2021 r., V CNP 23/20, LEX nr 3404196; 28 lipca 2023 r., I CNP 145/22, Legalis nr 2972279).

Wniesiona przez skarżącego skarga nie spełnia wymogów wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., tj. nie określa, czy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest zaskarżony w całości lub w części (pkt 1); nie wskazano w niej przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3); nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4). Skarga nie zawiera uzasadnienia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe (pkt 5). W konsekwencji skarga o stwierdzenie niezgodności wniesiona przez skarżącego nie spełnia wymagań konstrukcyjnych wymienionych w art. 424⁵ § 1 pkt 1, 3, 4 i 5 k.p.c., co skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Należy mieć na względzie, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań. Zamieszczenie w skardze poszczególnych jej elementów konstrukcyjnych powinno nastąpić w sposób jednoznaczny i wyraźny tak, aby Sąd Najwyższy nie musiał domniemywać ich istnienia i doszukiwać się ich w innych elementach skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2006 r., III CNP 62/06, LEX nr 610081; T. Zembruski, Komplementarność nadzwyczajnych środków zaskarżenia - skarga kasacyjna a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, V.5 (w:) M. Michalska-Marciniak (red.), Wokół problematyki środków zaskarżenia w postępowaniu cywilnym, Sopot 2015). Ponadto w skardze, wobec jej wniesienia w odniesieniu do orzeczenia, o jakim stanowi art. 424¹ § 2 k.p.c., nie wykazano, że

występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi, a więc, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

Naturalnym elementem metodologii samego orzecznictwa Sądu Najwyższego jest eliminacja stanu niepewności, która to praktyka ma ważne znaczenie, porządkujące i stabilizujące dla systemu prawnego, tworzy w istocie rzeczy stan, który może być uznany wręcz za konsekwencję swoistej ekonomiki procesowej. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest zaś nadzwyczajnym - a więc *ex definitione* - wyjątkowym środkiem zaskarżenia, przysługującym tylko wtedy, gdy łącznie spełnione są dwie przesłanki. Po pierwsze, przez wydanie zaskarżonego wyroku stronie została wyrządzona szkoda. Powinien więc istnieć związek przyczynowy między wydaniem orzeczenia a powstaniem szkody, co strona wnosząca skargę powinna co najmniej uprawdopodobnić (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Drugą przesłanką wniesienia skargi jest brak możliwości zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych.

Skarżący nie wniósł skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego, należy mieć zatem na względzie, że strona, która nie zaskarżyła wyroku Sądu Apelacyjnego przysługującą jej kasacją, w której mogła zakwestionować trafność i legalność orzeczenia, a tym samym - ewentualnie - doprowadzić do jego zmiany lub uchylecia, nie może sięgać po skargę unormowaną w art. 424¹ k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 grudnia 2006 r., III CNP 62/06, LEX nr 610081; 19 września 2023 r., II PUNP 1/23, Legalis nr 2988604). Art. 424¹ § 1 k.p.c. formułuje zatem ogólną regułę, zgodnie z którą omawiana skarga dotyczyć może wyłącznie orzeczeń sądu drugiej instancji i to tylko takich, których zmiana lub uchylecie w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie była i nie jest możliwa. Jednocześnie, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest właśnie jednym z „innych środków prawnych” przysługujących stronie na podstawie Kodeksu postępowania cywilnego, o których mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2020 r., III CNP 9/19, Legalis nr 2591693; 8 listopada 2024 r., I CNP 25/24, Legalis nr 3143493). W konsekwencji w niniejszej sprawie

była możliwa zmiana lub uchylenie prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, którego wydanie, zgodnie ze stanowiskiem skarżącego, doprowadziło do wyrządzenia szkody. Nie jest zatem spełniona podstawowa przesłanka dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku wynikająca z art. 424¹ § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, że co do zasady, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może być kierowana do wyroku sądu pierwszej instancji oraz do tych wyroków sądu drugiej instancji, których trafność i legalność mogła zostać zakwestionowana w drodze przysługujących stronie środków prawnych. W przeciwnym razie skarga straciłaby swoją wyjątkowość i stałaby się zwykłym środkiem do weryfikacji prawomocnych wyroków. Rozstrzyganie sporu (sprawy sądowej) odbywa się bowiem w zwykłym postępowaniu i między jego stronami. Cechą szczególnej skargi unormowanej w art. 424¹ i n. k.p.c. jest więc wyczerpanie toku instancji i możliwości odwoławczych w sprawie pierwotnej. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie może być zaś traktowana jako alternatywny, uzupełniający środek zaskarżenia wobec instrumentów procesowych przysługujących w postępowaniu zasadniczym, a uprawnienia strony do kwestionowania zgodności prawomocnego wyroku z prawem nie mogą być oceniane w oderwaniu od staranności zachowania w toku postępowania instancyjnego. Nie sposób zatem aprobować tezy, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem miałaby przysługiwać od wszelkich wyroków, które uprawomocniły się w następstwie niewniesienia lub nieskutecznego wniesienia przez stronę przewidzianego prawem środka zaskarżenia (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 3 lipca 2007 r., SK 4/07, OTK-A 2007, nr 7, poz. 83; postanowienia Sądu Najwyższego z: 1 października 2008 r., V CNP 79/08, LEX nr 512973; 9 grudnia 2008 r., I BU 4/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 175; 23 listopada 2021 r., III PUNP 5/21, LEX nr 3527299).

Odstępstwo od tej ogólnej reguły ustawodawca przewidział w § 2 powołanego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 424¹ § 2 k.p.c., w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Możliwość skorzystania przez stronę ze skargi w omawianej sytuacji zależy więc zarówno od przyczyn niezgodności z prawem wyroku, ocenianych w kontekście naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, jak i od powodów, dla których strona postępowania sądowego nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych do zaskarżenia orzeczenia. Wykazanie obydwu przesłanek dopuszczalności skargi wymienionych w art. 424¹ § 2 k.p.c. stanowi samoistny element tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia i należy do jego wymogów konstrukcyjnych, którego brak nie może być przez stronę naprawiony (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2008 r., II BU 56/07, LEX nr 452485; K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2024, art. 424⁵ k.p.c.).

Z kolei co do drugiego kryterium dopuszczalności skargi z art. 424¹ § 2 k.p.c., czyli wyjątkowości przyczyn nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków zaskarżenia wyroku, godzi się zauważyć, że w świetle poglądów judykatury okoliczności, w jakich doszło do niezaskarżenia wadliwego - z punktu widzenia strony - orzeczenia, mają zasadnicze znaczenie dla odpowiedzialności subsydiarnej Skarbu Państwa, to bowiem strona winna wykazać, że za pomocą dostępnych jej środków prawnych uczyniła wszystko, żeby uniknąć szkody lub zapobiec jej powstaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2008 r., II BU 56/07, LEX nr 452485). Podkreśla się, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest niedopuszczalna, jeżeli była możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych, a skarżący nie skorzystał z możliwości ich wniesienia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 2 marca 2006 r., I BU 2/05, LEX nr 299165; 5 lutego 2007 r., I BU 12/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 82). Sytuacja taka ma zaś miejsce zarówno wtedy, gdy strona świadomie zrezygnowała z wniesienia przysługującego jej środka zaskarżenia, jak i w przypadku zawinionego przez nią nieskorzystania z dostępnego środka prawnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia

2008 r., V CNP 187/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 107; E. Bagińska (w:) P. Machnikowski (red.), *Zobowiązania. Część ogólna. Tom II. Komentarz*, Warszawa 2024, art. 417¹ k.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przyczyny nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków zaskarżenia w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. muszą mieć charakter wyjątkowy w znaczeniu obiektywnym, co oznacza, że chodzi o szczególne okoliczności obiektywnie uniemożliwiające stronie wniesienie środka zaskarżenia, a nie o okoliczności subiektywne, wynikające z woli lub zaniedbań strony.

Wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, strona musi zatem wykazać, że nieskorzystanie przez nią z przysługującego środka prawnego nastąpiło z wyjątkowych powodów mających charakter siły wyższej, takich jak ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa, czy wyjątkowych okoliczności leżących po stronie osób trzecich, np. błędna informacja udzielona przez pracownika sądu, które to okoliczności obiektywnie rzecz biorąc, uniemożliwiły wniesienie środka zaskarżenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113; 19 grudnia 2006 r., II CNP 112/06, LEX nr 610073; 7 lutego 2008 r., IV CNP 217/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 114; 10 sierpnia 2010 r., II CNP 38/10, LEX nr 603890 i II CNP 39/10, LEX nr 603891; 30 listopada 2023 r., I CNP 78/23, Legalis nr 3024335). Nie ma natomiast takiego charakteru sytuacja, gdy strona zrezygnowała z wniesienia środka zaskarżenia, bowiem w jej ocenie nie miała do tego podstaw i nie wierzyła w jego skuteczność, a także jak w niniejszej sprawie, gdy Rzecznik Praw Obywatelskich odmówił skarżącemu wniesienia skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2007 r., IV CNP 37/07, LEX nr 315545; 23 listopada 2021 r., III PUNP 5/21, Legalis nr 2938518).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, należy podkreślić, że ubezpieczonemu przysługiwała skarga kasacyjna od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 lutego 2023 r. oddalającego wniesioną przez niego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 maja 2018 r. Skarżący nie wskazał uzasadnionych przyczyn, z jakich nie skorzystał z tego środka prawnego. Powołanie się na odmowę wniesienia skargi kasacyjnej przez Pełnomocnika Terenowego Rzecznika Spraw Obywatelskich w Katowicach nie

stanowi uzasadnienia dla niewniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji. Tymczasem tylko okoliczności stanowiące niezawinioną przez stronę przyczynę niewykorzystania dostępnych środków prawnych do wzruszenia wyroku mogłaby świadczyć o istnieniu wyjątkowego wypadku w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzuca skargę w oparciu o art. 424⁸ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

(J.K.)

[a.ł]